

**Plagiatul Mariei Crângaci Țiplic patronat de corpul universitar, și publicat de Editura Academiei Române (update cu date noi).  
Până acum zece volume identificate ca plagiate**

**Tabel cu texte autentice și plagiate:**

<p><b>Adrian Andrei Rusu, <i>Castelarea carpatică. Fortificații și cetăți din Transilvania și teritoriile învecinate (sec. XIII-XIV)</i>. Cluj-Napoca, Editura Mega, 2005.</b></p>	<p><b>Maria Crângaci Țiplic, „<i>Oaspeți germani</i>” în sudul Transilvaniei. <i>Istorie, arheologie și arhitectură (secolele XII-XIII)</i>. București, Editura Academiei, 2011.</b></p>
<p><b>Albești</b> (jud. Mureș). <b>Amplasată la 3 km sud de localitate, pe un deal</b> (<i>La Cetate</i>, 400 m) de-a lungul văii Șapartocului, la intrarea în Valea Albeștilor. Cercetări arheologice s-au desfășurat în anii 1980, 1985, 1987 și 1990, în urma cărora s-a dezvelit 60 % din platoul central. Este o fortificație preistorică sau dacică reutilizată prin refacerea unui val de pământ. Dispune de o planimetrie ovală, orientată nord-vest-sud-est, cu axele de 90 x 50 m....</p> <p>În interior a funcționat un turn patrulater, cu laturile de 6-7 m, construit din bârne suprapuse, poziționate pe o bază din lespezi de gresie, nelegate cu mortar. Exteriorul pereților a fost lipit cu lut, iar în colțul său sud-vestic s-a instalat o vatră. La sud-estul platoului a funcționat o capelă (8-9 x 6,50 m) de lemn, cu absida considerată semicirculară (dar mai plauzibil închisă dreptunghiular) și probabil cu o mică tribună susținută de un stâlp central. Spre sud-estul platoului i-a fost contemporană o clădire cu suprafața estimată la 30 m<sup>2</sup>. Cetatea a fost distrusă de un puternic incendiu. Materialul ceramic descoperit a fost încadrat în sec. XIII-XIV...</p> <p>...</p> <p>(Gh. Baltag, în <i>Rev. Bistriței</i>, 8, 1994, p. 75-78, pl. I-VII; Idem, <i>Sighișoara</i>, p. 216-223; Idem, <i>Marisia</i>, 27, 2003, p. 170) (il. CD), p. 501.</p>	<p><b>Albești</b>. <b>Fortificație (donjon și capelă)</b>. <b>Cetate amplasată la 3 km sud de localitate, pe un deal</b> (<i>Cetățeanu/ La Cetățea</i>) din valea Șapartocului, a fost cercetată în anii 1980, 1985, 1987 și 1990, în urma cărora s-a dezvelit 60% din platoul central. Este o fortificație preistorică sau dacică reutilizată în evul mediu prin refacerea unui val de pământ. Dispune de o planimetrie ovală, orientată NV-SE, cu axele de 90 x 50 m....</p> <p>În interior a funcționat un turn patrulater, cu laturile de 6-7 m, construit din bârne suprapuse, poziționate pe o bază din lespezi groase de gresie, nelegate cu mortar. Exteriorul pereților a fost lipit cu lut, iar în colțul său sud-vestic s-a instalat o vatră simplă. La sud-estul platoului a funcționat o <b>biserică-sală</b> de mici dimensiuni (capelă) din lemn (8-9 x 6,5 m), cu absida considerată semicirculară și probabil cu o mică tribună susținută de un stâlp central (cu analogii la Avrămești și Cristuru Secuiesc). Spre sud-estul platoului i-a fost contemporană a clădire cu o suprafață estimată la 30 m<sup>2</sup>. Cetatea a fost distrusă de un puternic incendiu la începutul secolului al XIV-lea. ...</p> <p>(Gh. Baltag 2000, p. 216-223; A. A. Rusu 2005, p. 501), p. 141.</p>
<p><b>Ațel</b> (jud. Sibiu). Fortificația este în centrul localității, pe locul bisericii și a cetății bisericesti. Fostul turn-locuință este actualmente la nord-est de absida bisericii parohiale, înglobat în incinta fortificată. Din arhitectura originală prezintă o bază patrulateră neregulată (6,25 x 6,30 m). A dispus de patru nivele repartizate pe o înălțime de circa 13,50 m astăzi, cu grosimi de zidărie ce pornesc de la circa 1,40 m, dar se îngustează de două ori la podelele nivelurilor</p>	<p><b>Ațel</b>. <i>Donjon</i>.</p> <p>Turnul de poartă plasat în partea de SE a bisericii a funcționat inițial ca turn-locuință. Turnul cu o bază patrulateră neregulată (6,25 x 6,30 m) are patru nivele repartizate astăzi pe o înălțime de circa 13,50 m.</p> <p>Probabil că inițial parterul a fost orb.</p>

III și IV. Probabil că primul nivel a fost orb. Forma de acoperire inițială a fost lichidată de o boltă semicirculară mai târzie. Următorul (cu  $h = 2,50$  m) a avut pe latura de nord o intrare cu ancadrament semicircular, muchii teșite (2,40 x 1,40 m) și acces printr-o scară mobilă (acum la doar circa 1,10 m de sol, datorită depunerilor de la piciorul turnului). ....

În colțul de sud-est a funcționat și soba de cable ale cărei urme sunt trădate de orificiul păstrat al hornului. Ultimul etaj a dispus, de asemenea, de mai multe ferestre, ulterior transformate. Posibil să fi existat și aici racorduri la hornul care venea de la nivelul inferior. Un șir de bârne de sub acoperiș sugerează, fie un alt etaj, fie un alt sistem de acoperire, eventual cu galerie exterioară. Întregul turn a fost construit din pietre de râu, șisturi și cărămizi (mai ales la bolți și latrină). În epoca premodernă a fost transformat în turn de poartă, cu o largă penetrație la primul nivel, acoperită de o boltă semicilindrică, iar nivelul II a fost tăiat oblic pentru a face loc unui acoperiș în pupitru. Turnul a fost racordat (pe mijloc) unei cortine care urca cel puțin până la jumătatea înălțimii nivelului al II-lea (circa 4 m), (R. Theil, *Die Hetzeldorfer Erbgräfen*, în *Archiv*, 30, 1902, p. 358; W. Horwath, *Siebenbürgische-sächsische Kirchenburgen*. Hermannstadt, 1940, p. 71; Juliana Fabricius-Dancu, *Sächsische Kirchenburgen aus Siebenbürgen*. Sibiu, 1980, p. 66) (il. CD), p. 503.

**Câlnic** (jud. Alba). Amplasată în mijlocul localității actuale. Donjonul masiv (numit ulterior *Siegfried*) are un pl. rectangular (12,20 x 8,80 m), cu  $gr = 1,40$  m, exceptând zidul de est care are 1,50 m). Parterul este boltit semicilindric, cu o fereastră în ambrazură către sud și o scară în grosimea peretelui, în apropierea colțului de sud-est. Etajul, de asemenea boltit semicilindric, inițial, a avut o intrare spre nord, prevăzută cu o bârnă de blocare a ușii. Nișe de ședere au funcționat în dreptul celor două ferestre din vest și a ferestrei mediane din est. Ultima deschidere posedă un ancadrament bifor, cu arce trilobate, între care există un trafor cu profilatură identică. O scară în grosimea aceluiași perete estic conducea către etajul al doilea, complet transformat în sec. al XVI-lea. Un șemineu de cărămidă a fost

Nivelul al doilea era prevăzut, pe latura de nord, cu o intrare cu un ancadrament semicircular, accesul în turn realizându-se printr-o scară mobilă (astăzi intrarea pare foarte joasă datorită depunerilor succesive de la baza turnului).

Tot la acest etaj în colțul de sud-est a funcționat și soba de cable ale cărei urme sunt trădate de orificiul pătrat al hornului. Ultimul etaj a fost prevăzut cu mai multe ferestre, care ulterior au fost transformate.

În epoca premodernă a fost transformat în turn de poartă, cu o largă penetrație la primul nivel, iar ultimul nivel a fost tăiat oblic pentru realizarea unui acoperiș în pupitru (W. Horwath 1940, p. 71; J. Fabricius-Dancu 1983, p. 66; A. A. Rusu 2005, p. 149).

**Câlnic Donjonul**, de plan dreptunghiular (12,20 x 8,80 m), a avut inițial parter și două etaje (14 m, ulterior, în secolele XV și XVI, fiind supraînălțat și modificat. Parterul donjonului era boltit semicilindric și era orb, excepție făcând o fereastră în ambrazură, către sud; accesul la parter se făcea prin intermediul unei scări înguste amenajate în grosimea zidului, care cobora la etajul I, care inițial a avut și el o boltă semicilindrică. Intrarea în donjon se făcea printr-o ușă aflată la etaj, spre nord, la care se ajungea cu ajutorul unei scări mobile; tot la primul etaj se mai află nișe de ședere care au funcționat în dreptul celor două ferestre dinspre vest și a ferestrei mediane din est, aceasta posedând un ancadrament bifor, cu arce trilobate, între care există un trafor cu profilatură identică – această fereastră este

<p>instalat prin semiîngropare, între cele două ferestre din vest. Turnul a fost înconjurat de o incintă simplă, aprox. elipsoidală, dublată de un șanț (lat de 10 m, adânc de 3 m). Este posibilă și existența timpurie a unui turn de poartă. În interior, o construcție de piatră a precedat capela, aceasta din urmă începută sigur în ultimul sfert al sec. al XIII-lea. Cercetări arheologice parțiale, efectuate în anii 1963-1964, apoi alte sondaje în anul 1996 (Șt. Balș, <i>Restaurarea cetății țărănești din Câlnic, Monumente istorice. Studii și lucrări de restaurare. II</i>. București, 1967, p. 38-51; R. Heitel, <i>Cetatea din Câlnic</i>. București, 1968; N. M. Simina, <i>Cetatea Câlnic</i>, p. 95-115), p. 508.</p>	<p>lucrată într-o manieră romanic târzie-gotic timpurie; comunicarea între etajul I și etajul II se făcea printr-o scară în grosimea peretelui (Șt. Balș 1967, p. 47-48; R. Heitel 1968, p. 11-24; G. Anghel 1986, p. 98-102; H. Fabini 1998, p. 344-345; N. M. Simina 2000, p. 95-104 cu bibliografia; A. A. Rusu 2005, p. 508; M. Porumb, C. Firea 2007), p. 178.</p>
<p><b>Codlea</b> (<i>Feketehalom</i>, Schwarzburg, jud. Brașov). Ruinele cetății sunt situate la 4-5 km de localitate, pe una dintre terasele sudice ale <i>Măgurii</i>, la cota de 980 m. Incinta este alungită de-a lungul unei creste stâncoase, cu dezvoltare axială nord-sud, pe o distanță de 150-200 m și o lățime maximă de circa 30 m. Cotele zidurilor abia se ridică acum de la nivelul solului. Din loc în loc, curțina a fost sprijinită de contraforturi scurte. A avut, se pare, un turn la intrarea dinspre nord. Un zid-scut, cu grosimea de 3 m, închidea, suplimentar, calea de acces. O cisternă cilindrică de mari dimensiuni a fost săpată parțial în stâncă (cu Ø de circa 3,40 m și adâncime de peste 3 m). .... (Orbán B., <i>Székegyföld</i>. VI, p. 406-407; W. Horwath, <i>Die Schwarzburg bei Zeiden</i>, în <i>Korrespondenzblatt</i>, 48, nr. 6-8, 1925, p. 69-79; Fl. Costea, <i>Obiecte metalice descoperite în cetatea de pe Măgura Codlei</i>, în <i>Cumidava</i>, 2, 1968, p. 79-89; <i>www.varak.hu</i> – Feketehalom), p. 512-513.</p>	<p><b>Codlea</b>. <i>Cetatea Neagră</i> (Schwarzburg, castrum Feketehalom). Ruinele cetății situate la 4-5 km de localitate, pe Măgura Codlei, au o planimetrie ovală, cu dezvoltare axială nord-sud și cu dimensiunile de cca 150 x 55 m;</p> <p>din loc în loc curțina a fost sprijinită de contraforturi scurte și a avut, se pare, un turn la intrarea dinspre nord;</p> <p>o cisternă cilindrică de mari dimensiuni a fost săpată parțial în stâncă (W. Horwath 1925, p. 69-79; A. A. Rusu 2005, p. 512-513). Fl. Costea, <i>Obiecte metalice descoperite în cetatea de pe Măgura Codlei</i>, în <i>Cumidava</i>, 2, 1968, p. 79-89; <i>www.varak.hu</i> – Feketehalom), p. 191.</p>
<p><b>Crizbav</b> (<i>Helden Burg</i>, com. Hălchiu, jud. Brașov). Se regăsește spre nord-est de sat, pe o terasă submontană, cu acces sinuos (circa 3-4 ore de mers). O schiță realizată în anul 1754 și publicată în perioada interbelică, desena un turn-locuință spre vest, de la care pornea spre sud, o incintă. Laturile de nord și est sunt apărate natural de prăpăstii stâncoase. Tot spre vest, platoul cetății este izolat de o crevasă naturală care nu putea fi trecută decât cu o punte mobilă. Din turnul menționat, astăzi se disting foarte bine trei laturi, din cea de-a patra, de est, păstrându-se doar începutul închiderii interioare.</p> <p>....</p>	<p><b>Hălchiu</b>. <i>Fortificația (castrum Helteuin)</i> aflată între Hălchiu și Crizbav, mai exact la nord-est de satul Crizbav, la cca 3-4 ore de mers, este așezată pe o terasă submontană; fortificația se compunea, conform unui desen din 1754 și publicat în perioada interbelică, dintr-un turn-locuință în partea de vest de la care pornea o incintă înspre sud; laturile de nord și est sunt apărate natural de prăpăstii stâncoase; tot spre vest, platoul cetății este izolat de o crevasă naturală care nu putea fi trecută decât pe o punte mobilă. Din turnul menționat astăzi se disting foarte bine trei laturi, din cea de-a patra, dinspre est, păstrându-se doar începutul închiderii interioare.</p>

<p>Din incinta desenată anterior se conservă astăzi doar un colț de zidărie care ar putea să corespundă și cu intrarea simplă desenată în același sector. În perimetrul cetății se observă, sub vegetație, unele denivelări care pot proveni de la excavarea stâncilor platoului. La circa 20 m spre est de turn, se păstrează urmele unei cisterne pentru care s-a folosit copios stânca naturală. În același loc se disting două foste șanțuri arheologice, dispuse în cruce (nord-sud și est-vest) și circa trei sondaje scurte aflate pe latura de sud, niciodată comunicate și rămase neacoperite. ...</p> <p>Apartenența sa la orizontul cetăților teutone este ipotetică. Este amintită prima dată în anul 1335. A fost legată fie de comiții secuilor, fie de voievozii Transilvaniei (Engel P., <i>Archontologia</i>. I, p. 329). Din punctul de vedere al locului de edificare este relaționată cu cetatea de la Codlea și Feldioara (il. CD), p. 514.</p>	<p>...</p> <p>Din incintă se mai păstrează astăzi doar un colț de zidărie.</p> <p>La cca 20 m spre est de turn, se păstrează urmele unei cisterne săpate în stâncă; în același loc se disting două foste șanțuri arheologice, dispuse în cruce (nord-sud și est-vest) și cca trei sondaje scurte aflate pe latura de sud, despre care nu s-a publicat nimic.</p> <p>Apartenența sa la orizontul cetăților teutonice este ipotetică; a fost legată fie de comiții secuilor, fie de voievozii Transilvaniei (A. A. Rusu 2005, p. 514), p. 223.</p>
<p><b>Mălâncrav</b> (com. Laslea, jud. Mureș). În locul <i>Burgberg</i>, la ieșirea din sat, spre sud, există o fortificație de pământ. Un mic val înconjoară parțial baza vârfului de deal, delimitând un platou 40 x 15 m. Datarea este probabilă și oferită, fără nici un argument arheologic, pentru sec. XIII-XIV (Gh. Baltag, <i>Sighișoara</i>, p. 241; <i>Rep. Sibiu</i>, p. 125), p. 553.</p>	<p><b>Mălâncrav</b> <i>Fortificație (?)</i>. În punctul numit <i>Burgberg</i> se află o fortificație de pământ aflată imediat la ieșirea din satul Mălâncrav spre sud, pe vârful unui deal cu poziție dominantă, pe malul drept al văii principale, într-un punct obligatoriu de trecere. Fortificația de aici este relativ simplă, constând dintr-o lucrare de terasare (un mic val) care înconjoară parțial baza vârfului de deal, delimitând un platou oval cu dimensiunile de 40 x 15 m. Datarea probabilă este din secolele XIII-XIV (Gh. Baltag 2000, p. 241; A. A. Rusu, p. 553) p. 236.</p>
<p><b>Rășinari</b> (jud. Sibiu). Cetatea se află la nord de sat, către Poplaca, pe o culme de 704 m. Dimensiunile estimate sunt de 270 x 13-18 m. Majoritatea zidurilor au dispărut sub nivelul solului. A fost ridicat din pietre de carieră (l. = 1,80 m). Zidul de incintă este dublat către nord, vest și est de către un val (lățimea în jur de 7,50 m, h circa 1 m) și un șanț (l = 5 m, adâncime = 1,60 m) săpat în stânca nativă, ambele situate pe o terasă mai joasă. Pe latura scurtă de vest este prezent un turn-coajă. Dintre construcțiile interioare a fost delimitată o încăpăre de 6,70 x 3,85 m, cu ziduri gr de 0,60 m și gârlici lat de 1,40 m. Cercetare arheologică din anii 1987-1988, 1998-1999 (Th. Nägler, P. Munteanu Beșliu, <i>Fortificații</i>, p. 13-18; <i>Idem, Die Grenzburg von Reschinar bei Hermannstadt</i>, în <i>ZSL</i>, 22, Heft</p>	<p><b>Rășinari</b>. <i>Fortificație</i>. Între Rășinari și Poplaca, pe înălțimea <i>La Gânza</i>, la o altitudine de 704 m, ce străjuiește valea Ștezii și cu o privire bună asupra Sibiului, se află ruinele unei cetăți de piatră legată cu mortar, din epoca medievală, cercetată arheologic în anii 1987-1988 și 1997-1999. Dimensiunile ei maxime sunt de 270 x 13-18 m. Zidul de incintă este dublat către nord, vest și est de un val (lățime 7,5 m, înălțimea actual 1 m) și un șanț săpat în stâncă nativă, ambele situate pe o terasă mai joasă. Înspre sud șanțul cu val este dublu. Pe latura scurtă de vest este prezent un turn coajă. În interiorul fortificației se observă fundații ale unor construcții patrulaterale de piatră, ale căror funcționalitate nu a fost precizată (Th. Nägler, P. Munteanu Beșliu 1998, p. 13-18; Th. Nägler,</p>

<p>1, 1999, p. 3-13; <i>Idem, Repertoriul</i>, p. 393-394), p. 529.</p>	<p>P. Munteanu Beșliu 1999, p. 3-13; Th. Năgler, P. Munteanu Beșliu 2003, p. 393-394; A. A. Rusu 2005, p. 529; I. M. Țiplic 2006, p. 261-262), p. 267.</p>
<p><b>Râșnov</b> (jud. Brașov). Poziționată pe o culme stâncoasă, deasupra părții de răsărit a orașului actual. Ansamblul a fost format inițial dintr-o incintă largă, care a cuprins de la început și așa-zisa „Cetate de jos” de mai târziu. A beneficiat de fortificații anterioare, preistorice și dacice. Două turnuri, unul la extrema de est a aceleiași incinte (turnul denumit ulterior Báthori) și altul de la mijlocul laturii de sud (Turnul Armelor), ar putea avea antecedente în veacul al XIV-lea. Materiale arheologice descoperite în cetate (spadă, ceramică) pledează pentru funcționarea fortificațiilor cel puțin din sec. al XIV-lea. Cercetări arheologice inedite (1998-2001, Adrian A. Rusu), p. 111-112.</p>	<p><b>Râșnov.</b> Fortificație de secol XIII (?) este poziționată pe o culme stâncoasă, deasupra părții de răsărit a orașului actual. Ansamblul a fost format inițial dintr-o incintă largă, care a cuprins de la început și așa-zisa cetate de jos de mai târziu. Materialele arheologice descoperite în cetate (spadă, ceramică) ar pleda pentru funcționarea fortificațiilor cel puțin din secolul al XIV-lea (A. A. Rusu, 1999, p. 60-75; A. A. Rusu, 2004, p. 111-112), p. 268.</p>
<p><b>Săcădate</b> (com. Avrig, jud. Sibiu). Presupusă fortificație de graniță funcționând cândva în sec. al XII-lea, mai mult pe baza poziției strategice și a numelui localității (A. Schullerus, <i>Die Grenzburgen der Altlinie</i>, în <i>Korrespondenzblatt</i>, 41, 1918, p. 18; K. Horedt, <i>Zur siebenbürgischen Burgenforschung</i>, în <i>Südost-Forschungen</i>, 6, 1941, p. 591; etc.). Nici o confirmare modernă a prezenței vreunei fortificații, nu există în prezent. p. 557.</p>	<p><b>Săcădate.</b> Fortificație (?). Mai mult pe baza poziției strategice și a numelui localității se presupune că a existat o fortificație de graniță, care a funcționat în secolul al XII-lea.</p> <p>Nici o confirmare modernă a prezenței vreunei fortificații nu există în prezent (K. Horedt 1941, p. 591; A. A. Rusu 2005, p. 557) p. 278.</p>
<p><b>Vurpăr</b> (com. Vințu de Jos, jud. Alba). Fortificație aflată la 4 km nord de centrul comunei, pe o culme (circa 500 m), mărginită de doi afluenți ai Mureșului. Laturile învecinate acestora sunt prăpăstioase, accesul fiind posibil doar dinspre sud-vest. Are o planimetrie neregulată, încadrabilă într-o elipsă (210/225 x 20-56 m). Ziduri de incintă (gr medie = 1,80 m) au fost ridicate pe toate laturile, cu excepția celei de vest. Un val a fost dublat de un șanț săpat până la stâncă (lățime 4 m, adâncime 1,50 m). În dreptul intrării din nord a fost adosat un turn (8 x 6 m). În interior a funcționat și o cisternă săpată în stâncă. Dovezile arheologice invocate nu sunt însă suficient de concludente pentru cronologia timpurie: o singură monedă de la Ștefan al V-lea și ceramică, toate nelegate de faze precise ale construcției, ci aglomerate, împreună cu multe alte piese, până la începutul sec. al XVI-lea. Este sugerată și o distrugere din sec. al XIV-lea. Cetatea fost utilizată intens până în primele decenii ale sec. al XVIII-lea.</p>	<p><b>Vurpăr.</b> Fortificație. Pe malul drept al Mureșului, pe un pînten de deal numit <i>Zebernic</i>, aflat la cca 4 km nord de localitate, se găsește o cetate cu zid de incintă, șanț și val, în formă de oval alungit, adoptat terenului, având o lungime de 225 m și o lățime variind între 20-56 m. Zidul de incintă a fost ridicat pe trei laturi, în afară de cea de vest, care se află deasupra prăpastiei.</p> <p>În dreptul intrării de nord a fost adosat un turn, ce pare a fi fost construit mai târziu; în interiorul fortificației a fost descoperită o cisternă. Cercetările arheologice realizate în anii 1966-1967 au încercat să lămurească problemele contradictorii privitoare la faza de început și etapele de construcție ale fortificației. Pe baza materialului arheologic descoperit (o monedă de la Ștefan V – 1270-1272 – și ceramică), cu o folosire intensă până în primele decenii ale secolului al XVIII-lea. Rezultatele cercetărilor arheologice sunt incomplet</p>



Cercetări arheologice din anii '70, incomplet publicate (Gh. Anghel, <i>Cetatea Vurpăr</i> , p. 293-298; Idem, <i>Fortificații medievale</i> , p. 192-196; <i>Rep. Alba</i> , p. 210-211), p. 543.	publicate (Gh. Anghel 1973, p. 293-298; Gh. Anghel 1986, p. 192-196; H. Fabini 1998, p. 114; A. A. Rusu 2005, p. 543), p. 337.
--	--

Altă lucrare (selecție):

H. Fabini, <i>Atlas der siebenbürgisch-sächsischen Kirchenburgen und Dorfkirchen</i> . I. 1998.	M. Crângaci Țiplic, „ <i>Oaspeți germani</i> ” ” în <i>sudul Transilvaniei. Istorie, arheologie și arhitectură (secolele XII-XIII)</i> . București, Edit. Academiei, 2011.
<b>Agârbiciu. Kirche (Hl. Maria?).</b> Die erste Kirche, die Ende des 13. oder zu Beginn des 14. Jahrhunderts hier erbaut wurde, war eine frühgotische Basilika... Diese Annahme wird von den Obergadenfenstern an der Nordwand des Mittelschiffs, die heute noch im Dach über dem nördlichen Seitenschiff zu sehen sind, unterstützt, p. 22.	<b>Agârbiciu. Biserica (Sf. Maria?).</b> Prima etapă de construcție a bisericii se pare a fi fost la sfârșitul secolului al XIII-lea sau la începutul secolului al XIV-lea când a fost ridicat un edificiu ecleziastic de tip bazilical în stil gotic timpuriu; elemente ale acestei prime faze se mai păstrează doar în podul bisericii, unde se mai pot vedea urme ale unor ferestre de la fosta navă centrală, p. 137
<b>Apoldu de Sus.</b> Er hat quadratischen Grundriß und einen überwölbten Eingang. Auf Fotografien, die vor dem Abriß 1867 gemacht wurden, sind romanische Zwillingsfenster und in hölzerner Wehrgang auf Hängenböcken zu erkennen, p. 236.	<b>Apoldu de Sus.</b> Biserica romanică a avut în partea de vest un turn romanic cu bază pătrată ce a fost demolat și el în 1867; din fotografii și imagini vechi realizate înainte de 1867 se pot remarca încadrările geminate romanice la primele două etaje ale turnului, p. 147.
<b>Ațel.</b> Um 1500 Umbau der romanischen Kirchen zu einer Basilika in eine Saalkirche. Die Seitenschiffe werden abgetragen und der Chor gerade geschlossen. ... Das Westportal hat zwei Abtreppungen, in denen je zwei Säulen mit ionisch profilierter Basis stehen. Etc. p. 196.	<b>Ațel.</b> Bazilica a fost transformată în biserică-sală pe la 1500 când au fost înlăturate absida și navele laterale ale bisericii...  Portalul de vest romanic are două retrageri cu colonete, ale căror baze prezintă un profil ionic. Etc. p. 151.
<b>Beriu.</b> 1827 Pharrer Leonhard von Broos (1816-1853) schreibt, daß der Turm der alten sächsischen Kirche, ohne Dach, noch vorhanden sei und von der Kirche Spuren der Grundmauern zu sehen sein. 1870. G. F. Marienburg beschreibt den Turm folgendermaßen: „...”, p. 43.	<b>Beriu.</b> La 1827 preotul Leonhard din Orăștie scria că turnul vechii biserici săsești, fără acoperiș, încă mai exista, iar din biserică romanică se mai puteau vedea zidurile fundației bisericii... La 1870 G. F. Marienburg descria turnul bisericii în felul următor: „...”, p. 157.
<b>Cincșor.</b> 2. Hälfte 13. Jahrhundert Bau einer romanischen Kirche mit Westturm. ... Heute ist das Maßwerkfenster in die Ostwand der den Pfarrhof umgebenden Mauer eingesetzt.... p. 385.	<b>Cincșor.</b> În a doua jumătate a secolului al XIII-lea se construiește o biserică cu turn pe partea de vest, ... trilob traforat ... care actualmente se găsește încadrat în zidul ce împrejmuiește curtea parohială, p. 183.
<b>Micășasa.</b> 14. Jahrhundert. Bau einer Kirche, möglicherweise einer Basilika... In Chor ist eine von einem Kreuz gekrönte Sakramentsnische vorhanden und auf der Südseite eine Sedile, die mit einem flachen Bogen abschließt, p. 180.	<b>Micășasa.</b> În secolul al XIV-lea se ridică o biserică gotică, posibil de plan bazilical... Din vechea biserică, astăzi se mai păstrează corul acoperit cu o boltă gotică de nervuri, o nișă sacramentală și o sedila, p. 243.

<b>Roșia.</b> Anfang des 13. Jahrhunderts wird eine romanische turmlose kurze dreischifige Basilika aus Bruchsteinen errichtet. Sie hat Chorquadrat und halbkreisförmige Chorapsis, p. 626.	<b>Roșia.</b> Bazilica romanică fără turn, cu cor și absidă semicirculară, cu cele trei nave despărțite de trei perechi de stâlpi pătrați, a fost ridicată la începutul secolului al XIII-lea, p. 271.
<b>Turdaș.</b> 1875. Georg Daniel Teutsch berichtet über eine alte sächsische Kirche mit rundem Chorabschluß, Rundbogenfenstern und einem Fries über dem Eingang wie beim Mühlbacher Westportal, p. 750.	<b>Turdaș.</b> G. D. Teutsch raportează despre o biserică săsească veche cu cor ce se încheie semicircular, cu ferestre semicirculare și o friză deasupra intrării ca la portalul de vest de la Sebeș, p. 319.

Altă lucrare plagiată - exemple:

<b>S. A. Luca, Z. K. Pinter, A. Georgescu, Repertoriul arheologic al județului Sibiu.</b> Editura Economică, Sibiu, 2003.	<b>M. Crângaci Țiplic, „Oaspeți germani” ” în sudul Transilvaniei. Istorie, arheologie și arhitectură (secolele XII-XIII).</b> București, Editura Academiei, 2011.
<b>Agârbiciu.</b> Pe <i>Straja (Wartberg, Warteburg)</i> s-au descoperit resturi dintr-o circumvalație datând probabil, din perioada medievală, p. 28.	<b>Agârbiciu.</b> Pe dealul <i>Straja (Wartberg, Warteburg)</i> este o circumvalație datând probabil, din perioada medievală, p. 138.
<b>Apoldul de Sus.</b> La S de comună, pe malul pârâului <i>Borschof</i> , s-au descoperit fragmente ceramice de tip <i>Cingud</i> cu fragmente de căldări de lut, databile în secolele XI-XII, p. 40.	<b>Apoldul de Sus.</b> La sud de comună, pe malul pârâului <i>Borschof</i> , s-au descoperit fragmente ceramice de tip <i>Cingud</i> cu fragmente de căldări de lut, databile în secolele XI-XII, p. 147.
<b>Biertan.</b> Deasupra comunei se ridică <i>Cetatea (Burg)</i> , aparținând tipului de cetăți mari din epoca medievală, fiind înconjurată – astăzi – cu ziduri de piatră legată cu mortar și cu un val de pământ în exterior. ... După cercetări mai noi, aceasta s-ar data pe baza ceramicii, în prima sa fază, în secolele XIII-XIV, p. 54.	<b>Biertan.</b> Pe o colină aflată la 400 m est de localitate se ridică o cetate cu planimetrie triunghiulară (cca 120 x 60 m) aparținând tipului de cetăți mari din epoca medievală, fiind înconjurată cu ziduri de piatră legată cu mortar și cu un val de pământ în exterior. După cercetări mai noi, aceasta s-ar data pe baza ceramicii, în prima sa fază, în secolele XIII-XIV, p. 159.
<b>Copșa Mare.</b> Pe o înălțime ( <i>Burzkuppe</i> – cota 514), la răsărit de comună, se află o terasă cu dimensiunile reduse la 16 / 14 m, înconjurată de o alta cu o lățime medie de 2 m, la un metru sub creasta dealului, p. 87.	<b>Copșa Mare.</b> Pe o înălțime ( <i>Burzkuppe</i> – cota 514), la răsărit de comună, se află o terasă cu dimensiunile reduse la 16 x 14 m, înconjurată de o alta cu o lățime medie de 2 m, la un metru sub creasta dealului, p. 192.
<b>Ocna Sibiului.</b> Pe <i>Dealul Cetății</i> , deasupra orașului, a existat în perioada medievală, o cetate, probabil încă din secolul al XIII-lea. În perimetrul orașului, pe malul din dreapta al Visei, în grădina Căminului de copii, au fost găsite fragmente ceramice, printre care și buze de vas, databile în secolele XII-XIII, p. 160.	<b>Ocna Sibiului.</b> Pe <i>Dealul Cetății</i> , deasupra orașului, a existat în perioada medievală, o cetate, probabil încă din secolul al XIII-lea. În perimetrul orașului, pe malul drept al Visei, în grădina Căminului de copii, au fost găsite fragmente ceramice, printre care și buze de vas, databile în secolele XII-XIII, p. 254.
<b>Șaroșu pe Târnave.</b> Pe teritoriul satului se semnalează o cetate, probabil de pământ, <i>Cetatea Hoșilor (Riverburg)</i> , dintr-o epocă neprecizată, p. 207.	<b>Șaroșu pe Târnave.</b> Pe teritoriul satului se semnalează o cetate, probabil de pământ, <i>Cetatea Hoșilor (Riverburg)</i> , dintr-o epocă neprecizată, p. 302.
<b>Proștea Mare.</b> Pe o înălțime, lângă Târnava Mare, imediat la V de localitate (cota 416 m), se află o puternică fortificație de pământ, formată din	<b>Târnava.</b> Pe o înălțime, lângă Târnava Mare, imediat la vest de localitate (cota 416 m), se află o puternică fortificație de pământ, formată din

<p>din două valuri de pământ pe pantele de V și N.</p> <p>Spre SV cele două valuri taie șaua ce desparte dealul de cel alăturat. Aici s-au amenajat alte două valuri scurte (de 30 și 36 m).</p> <p>Sondajul arheologic efectuat în anul 1949 a scos la iveală ceramică din secolele XIV-XV, cetatea putând data din secolul XIII, p. 173.</p>	<p>două valuri de pământ pe pantele de vest și nord.</p> <p>Spre SV cele două valuri taie șaua ce desparte dealul de cel alăturat, aici s-au amenajându-se alte două valuri scurte (de 30 și 36 m).</p> <p>Sondajul arheologic realizat în anul 1949 a scos la iveală ceramică din secolele XIV-XV, cetatea ar putea data din secolul al XIII-lea, p. 316.</p>
--	--

**Altă lucrare plagiată:**

<p><b>Zeno-Karl Pinter, <i>Spada și sabia medievală în Transilvania și Banat (secolele IX-XIV)</i>. [Ed. I]. Reșița, 1999, 273 p.</b></p>	<p><b>Maria Crângaci Țiplic, „Oaspeți germani” în sudul Transilvaniei. Istorie, arheologie și arhitectură (secolele XII-XIII). București, Editura Academiei, 2011.</b></p>
<p><b>Cetatea Neagră Codlea.</b> Lama este lungă de 972 mm și lată de 51 mm pe <math>\frac{3}{4}</math> din lungime, după care se îngustează uniform și destul de puțin la 40 mm în apropierea vârfului probabil rotunjit.</p> <p>Șențuirile mediane sunt vizibile pe porțiunea în care tășurile sunt paralele...</p> <p>Tija mânerului se încadrează cu cei 142 mm, în dimensiunea pentru o mână și jumătate, dar în varianta cea mai mică a acestor mânere....</p> <p>Garda foarte lungă, măsoară 228 mm și prezintă un profil rectangular de 10/10 mm în porțiunea centrală... Spre extremități, colțurile se rotunjesc și se îngustează până la un profil circular cu diametrul de 7 mm.</p> <p>Butonul mânerului este semilenticular având partea de jos, dinspre mâner mai bombată, în timp ce partea de sus este aproape de 32 mm, lățimea de 76 mm, iar grosimea de 62 mm, p. 128.</p>	<p><b>Spada de la Cetatea Neagră Codlea.</b> Lama cu aspect masiv, cu tășuri paralele pe cea mai mare parte a lungimii și doar spre vârf ușor concave, este lungă de 972 mm și lată de 51 mm pe <math>\frac{3}{4}</math> din lungime, după care se îngustează uniform și destul de puțin la 40 mm în apropierea vârfului probabil rotunjit.</p> <p>Șențuirile mediane sunt vizibile pe porțiunea în care tășurile sunt paralele.</p> <p>Tija mânerului se încadrează cu cei 142 mm, în dimensiunea pentru o mână și jumătate, dar în varianta cea mai mică a acestor mânere.</p> <p>Garda foarte lungă, măsoară 228 mm și prezintă un profil rectangular de 10/10 mm în porțiunea centrală; spre extremități, colțurile se rotunjesc și se îngustează până la un profil circular cu diametrul de 7 mm.</p> <p>Butonul mânerului este semilenticular având partea de jos, dinspre mâner, mai bombată, în timp ce partea de sus este aproape dreaptă și prevăzută cu o nervură mediană. Înălțimea butonului este de 32 mm, lățimea de 76 mm, iar grosimea de 62 mm, p. 105.</p>
<p><b>Sighișoara.</b> Lama păstrată este lungă de 615 mm, iar lungimea scade uniform de la 56 mm la umerii lamei, la 52 mm la mijloc și 46 mm spre vârf... Șențuirile mediane de pe cele două fețe sunt vizibile pe toată lungimea păstrată a lamei și se continuă cu 22 mm și pe tija mânerului, iar lățimea lor maximă de 23 mm, se înregistrează la mijlocul lamei..., p. 135.</p>	<p><b>Spada de la Sighișoara.</b> Lama păstrată este lungă de 615 mm, iar lungimea scade uniform de la 56 mm la umerii lamei, la 52 mm la mijloc și 46 mm spre vârf. Șențuirile mediane de pe cele două fețe sunt vizibile pe toată lungimea păstrată a lamei și se continuă cu 22 mm și pe tija mânerului. În zona de mijloc a lamei, unde lățimea șențuirilor este maximă de 23 mm..., p. 106.</p>
<p><b>Hamba.</b> ... bine păstrată. Lungimea totală a piesei este de 1336 mm, iar cea a lamei 1112 mm. Tășurile converg ușor spre vârf ascuțit făcând ca lățimea lamei să scadă de la 53 mm</p>	<p><b>Spada de la Hamba.</b> Piesa foarte bine păstrată are lungimea totală a piesei este de 1336 mm, iar cea a lamei 1112 mm. Tășurile converg ușor spre un vârf ascuțit făcând ca</p>



sub gardă, la 32 mm în punctul de terminare a șențuirilor, p. 140.	lățimea lamei să scadă de la 53 mm sub gardă, la 32 mm în punctul de terminare a șențuirilor..., p. 107.
<b>Sighișoara.</b> Din păcate, complexul a fost distrus prin construirea stadionului... ... descoperitorul, necalificat, a îndreptat lama îndoită a piesei, se mai poate distinge încă fosta îndoire rituală, arma păstrând în prezent un profil de „S” foarte deschis, etc. p. 54-55.	Din păcate, complexul a fost distrus prin construirea stadionului... ... iar lama îndoită a piesei a îndreptată de către descoperitorul necalificat; cu toate acestea s-a mai putut distinge încă fosta îndoire rituală, arma păstrând în prezent un profil de „S” foarte deschis, etc. p. 132.

Altă lucrare:

<i>Daniela Marcu Istrate, Angel Istrate, Morminte cu nișă cefalică descoperite la Alba Iulia (sec. XII-XIII). Contribuții privind istoria oaspeților occidentali în Transilvania, în vol. Relații interetnice în Transilvania (secolele VI-XIII). București, Edit. Economică, 2005, p. 229-244.</i>	<b>M. Crângaci Țiplic, „Oaspeți germani” în sudul Transilvaniei. Istorie, arheologie și arhitectură (secolele XII-XIII). București, Editura Academiei, 2011.</b>
<b>M 88</b> Scheletul a fost cercetat parțial, din zona bazinului intrând sub profilul estic. ... culcat pe spate, capul cu bărbia în piept, umerii ridicați. Măinile sunt întinse pe lângă corp, ușor pliate din coate cu palmele pe bazin.	<b>M 88</b> ... a fost cercetat parțial, din zona bazinului intrând sub profilul de est. ... scheletul a fost depus pe spate; capul cu bărbia în piept și umerii ridicați; mâinile sunt depuse pe lângă corp, ușor pliate din coate cu palmele pe bazin.
<b>M 91.</b> ..., de formă trapezoidală cu baza mare spre vest, ... Întreaga amenajare a fost realizată din fragmente de cărămizi romane cu grosimi diverse ..., legate cu lut galben... În interior, cista a fost podită pe toată suprafața de asemenea cu fragmente de cărămidă, și, după depunerea scheletului, a fost acoperită cu o lespede de piatră cu dimensiunile 49 x 125 m, grosime 8-9 cm. ... Construcția a fost realizată în pantă, cu o diferență de nivel de 25 cm... După înhumare, peste lespede de piatră au fost așezate oasele a două schelete deranjate, apoi a fost aruncat un strat de pământ negru amestecat cu oase, fragmente de piatră și cărămidă și rar pigment de mortar.	<b>M 91.</b> Cista, de formă ușor trapezoidală cu baza mare spre vest, a fost realizată din fragmente de cărămizi romane legate cu lut galben; interiorul cistei a fost podit pe toată suprafața tot cu fragmente de cărămidă, iar după depunerea defunctului, a fost acoperită cu o lespede de piatră (49 x 125 x 8-9 cm); Construcția a fost realizată în pantă, cu o diferență de nivel de 25 cm...  După înhumare, peste lespede de piatră au fost așezate un pachet de oase recuperate, probabil de la două schelete deranjate, apoi groapa a fost umplută și nivelată cu pământ negru amestecat cu oase, fragmente de piatră și cărămidă și rar pigment de mortar.

Altă plagiere:

<b>Zsoldos Attila, Modificările conceptului „nobilime” pe parcursul secolului al XIII-lea în regatul Ungariei, în vol. Secolul al XIII-lea pe meleagurile locuite de către</b>	<b>Maria Crângaci Țiplic, „Oaspeți germani” în sudul Transilvaniei. Istorie, arheologie și arhitectură (secolele XII-XIII). București, Editura Academiei, 2011.</b>
--	---

<p><b>români. Editor Adrian A. Rusu. Cluj-Napoca, Edit. Mega, 2006, p. 85-104.</b></p>	
<p>Denumirea acestei categorii se referă la faptul că, datorită noului statut, slujbașii regali nu sunt subordonați vreunui comitat de castru, ci îl slujesc direct pe rege: în caz de război ca soldat aflat „sub drapelul regelui” (<i>vexillo regis</i>), iar în perioada de pace – dacă avea posibilitate sau chef – ca superiorul unuia dintre grupurile de slujbași ai regelui...</p> <p>Drepturile slujbașilor regali au fost formulate în Bula de Aur din anul 1222, asigurând largi privilegii membrilor acestei categorii sociale. Slujbașii nu puteau fi acuzați în lipsa unei hotărâri judecătorești, erau scutiți de plata impozitelor, ... nu intrau sub jurisdicția legislativă și militară a comitatelor, p. 89-91.</p>	<p>Denumirea acestei categorii se referă la faptul că, datorită noului statut, slujbașii regali nu sunt subordonați vreunui comitat de castru, ci îl slujesc direct pe rege: în caz de război ca soldat aflat „sub drapelul regelui” ..., iar în perioada de pace – dacă avea posibilitate sau disponibilitate – ca superiorul unuia dintre grupurile de slujbași ai regelui.</p> <p>Drepturile slujbașilor ... au fost formulate în Bula de Aur din anul 1222, asigurându-se largi privilegii membrilor acestei categorii sociale: slujbașii nu puteau fi acuzați în lipsa unei hotărâri judecătorești, erau scutiți de plata impozitelor, aveau drept de moștenire, nu intrau sub jurisdicția legislativă și militară a comitatelor, p. 56, nota 449, cu trimitere doar la p. 89-90.</p>
<p>Începând cu ultima treime a secolului al XIII-lea nobilimea regală, grupând alături de nobilimea tradițională și pe slujbașii regali, era socotită „nobilimea autentică” (<i>veri nobiles</i>), în timp ce restul așa-zisilor „nobili” era un fenomen particular, local, p. 94-95.</p>	<p>Începând cu ultima treime a secolului al XIII-lea nobilimea regală grupează de acum alături de nobilimea tradițională și pe slujbașii regali, fiind socotită „nobilimea autentică” (<i>veri nobiles</i>), în timp ce restul așa-zisilor „nobili” era un fenomen particular, local, p. 58.</p>

**Altă lucrare:**

<p><b>Th. Năgler, <i>Așezarea sașilor în Transilvania. Studii.</i> București, Edit. Kriterion, 1981</b></p>	<p><b>Maria Crângaci Țiplic, <i>„Oaspeți germani” în sudul Transilvaniei. Istorie, arheologie și arhitectură (secolele XII-XIII).</i> București, Editura Academiei, 2011.</b></p>
<p>Documentele de locațiuni emise de conducătorul statului reglementau de obicei toate chestiunile; în cazuri foarte rare au fost adăugate ulterior noi reglementări, prin care raporturile dintre cei trei factori: stăpân de pământ, administrator, coloniști, erau conturate mai în detaliu. Locațiunea se desfășura conform „dreptului german”, prin aceasta înțelegând o multitudine de obiceiuri juridice, condiționate de spațiu și timp....</p> <p>Dreptul german acordă în general așezărilor rurale imunitate (libertatea personală a locuitorilor), scutirea de diferite obligații în natură și în muncă și dreptul de moștenire asupra sesiei în schimbul plății unui cens (bun ereditar contra cens, <i>Erbzinsgut</i>, <i>Erbzinsleibe</i>, <i>Erbzinspacht</i>). Completând, sau ocazional modificând aceste privilegii, s-au adăugat și alte caracteristici ale dreptului rural de colonizare,</p>	<p>Documentele de locațiune emise de conducătorii statului reglementau de obicei toate chestiunile; în cazuri foarte rare au fost adăugate ulterior noi reglementări, prin care raporturile dintre cei trei factori: stăpân de pământ, administrator, coloniști, erau conturate mai în detaliu. Locațiunea se desfășura conform „dreptului german”, prin aceasta înțelegând o multitudine de obiceiuri juridice, condiționate de spațiu și timp.</p> <p>Dreptul german acordă în general coloniștilor libertate personală, scutire de diferite obligații în natură și în muncă și dreptul de proprietate de pământ care putea fi lăsată în schimbul plății unui cens (bun ereditar contra cens, <i>Erbzinsgut</i> / <i>Erbzinsleibe</i> / <i>Erbzinspacht</i>). Completând sau ocazional modificând aceste privilegii, s-au adăugat și alte caracteristici ale dreptului rural de colonizare, diferențiate în spațiu și timp, p.</p>

diferențiate în spațiu și timp, p. 59-60.	55-56, nota 445.
---	------------------

Alt volum:

Virgil Vătășianu, <i>Istoria artei feudale în Țările Române. I. Arta în perioada de dezvoltare a feudalismului</i> . București, Edit. Academiei, 1959.	Maria Crângaci Țiplic, „ <i>Oaspeți germani</i> ” în sudul Transilvaniei. <i>Istorie, arheologie și arhitectură (secolele XII-XIII)</i> . București, Editura Academiei, 2011.
Volumul plastic e bine conturat, prin suprafețe tratate simplu, iar amănuntele anatomice sunt incizate. Alte două reliefuri, încastrate ambele în fațada de vest a clopotniței, la stânga vechiului portal, reprezintă un leu și un episcop (fig. 138). Leul pare să fi înghițit tocmai o ființă, probabil umană, și în consecință personifică forțele întunericului. Relieful e plat, iar corpul și extremitățile sunt stângaci stilizate. Episcopul, o figură mică și îndesată, e reprezentat cu evanghelia în dreapta și cârja în stânga, cu un costum caracterizat prin cute tubulare, schematice. Ambele reliefuri sunt opere primitive ale artei romanice târzii și nu oferă nici un criteriu mai specific de datare, dar sunt explicabile într-un mediu provincial, în care localnicii experimentează încă forme arhaice până în preajma fazei gotice, p. 160-161.	Volumul plastic este bine conturat prin suprafețe tratate simplu iar detaliile anatomice sunt incizate. Alte două reliefuri, încastrate ambele în fațada de vest a clopotniței, la stânga vechiului portal, reprezintă un leu și un episcop (pl. 27/4-5). Leul pare să fi înghițit tocmai o ființă, probabil umană, și în consecință personifică forțele întunericului; relieful este plat, iar corpul și extremitățile sunt stângaci stilizate. Episcopul, o figură mică și îndesată, este reprezentat cu evanghelia în dreapta și cârja în stânga, cu un costum caracterizat prin cute tubulare, schematice (pl. 27/5). Ambele reliefuri sunt opere primitive ale artei romanice târzii și nu oferă nici un criteriu mai specific de datare exact, dar sunt explicabile într-un mediu provincial, în care localnicii experimentează încă forme arhaice până în preajma fazei gotice, p. 81 (nota trimite la șase lucrări diferite, cu toate că sursa este una singură)
... o strană de piatră, amenajată în cor, în grosimea peretelui. Strana e încadrată de o arhivoltă semicirculară frumos profilată, sprijinită lateral pe câte o colonetă. ... Bazele acestor colonete sunt prevăzute cu un tor energic marcat, aparținând, prin comparație cu bazele colonetelor din absidiola din Alba Iulia, unei faze ceva mai recente, p. 62.	În corul bisericii din Cincu se mai păstrează o strană de piatră amenajată în grosimea zidului, ce este încadrată de o arhivoltă semicirculară frumos profilată, sprijinită lateral pe câte o colonetă cu bazele prevăzute cu câte un tor energic marcat..., p. 82.
... biserica ev. din Noul Săsesc... Volumul plastic e bine conturat, prin suprafețe tratate simplu, iar amănuntele anatomice sunt incizate. Alte două reliefuri, încastrate ambele în fațada de vest a clopotniței, la stânga vechiului portal, reprezintă un leu și un episcop (fig. 138). ... Ambele reliefuri sunt opere primitive ale artei romanice târzii și nu oferă nici un criteriu mai specific de datare..., p. 160-161.	... biserica ev. din Noul Săsesc.. Volumul plastic este bine conturat prin suprafețe tratate simplu iar amănuntele anatomice sunt incizate. Alte două reliefuri, încastrate ambele în fațada de vest a clopotniței, la stânga vechiului portal, reprezintă un leu și un episcop (fig. pl. 27/4-5). ... Ambele reliefuri par a fi opere primitive ale artei romanice târzii și nu oferă nici un criteriu de datare exact, p. 249.
Astfel, deasupra capitelurilor ambrazurii, pe care... a așezat o serie de figuri mărunte și disproporționate, executate în rondo-bosso (vezi fig. 51), din care se mai pot recunoaște: pe latura din dreapta o figură înaripată	... deasupra capitelurilor ambrazurii o serie de figuri mărunte și disproporționate (...), executate în rondo-bosso, din care se mai pot recunoaște: pe latura din dreapta o figură înaripată (arhanghelul Mihail luptând cu

<p>(arhanghelul Mihail luptând cu balaurul), iar mai încolo două figuri șezând, ținând ceva în brațe (patriarhi cu sufletele dreptilor?); pe latura stângă, mai întâi trei torsuri și apoi iarăși o figură așezată care ține ceva în poală, asistată de două figuri în picioare (cei trei magi, Maria cu pruncul, Iosif și un înger?). ... dispoziția în sine dovedește că s-a încercat o imitare a celebrului portal de la catedrala din Viena, p. 159-160.</p>	<p>Balaurul), iar mai încolo două figuri șezând, ținând ceva în brațe (patriarhi cu sufletele dreptilor?); pe latura stângă, mai întâi trei torsuri și apoi iarăși o figură așezată care ține ceva în brațe, asistată de două figuri în picioare (cei trei magi, Maria cu Isus, Iosif și un înger?). Dispoziția în sine a acestei opere dovedește că s-a încercat o imitare a celebrului portal de la catedrala din Viena, p. 86 (fără nici o notă bibliografică)</p>
--	---

**Altă lucrare:**

<p><b>Tudor Sălăgean, <i>Transilvania în a doua jumătate a secolului al XIII-lea. Afirmarea regimului congregațional</i>. Cluj-Napoca, Inst. Cultural Român, 2003</b></p>	<p><b>Maria Crângaci Țiplic, „<i>Oaspeți germani</i>” în sudul Transilvaniei. Istorie, arheologie și arhitectură (secolele XII-XIII). București, Editura Academiei, 2011.</b></p>
<p>Măsurile luate de demnitarul regal pentru a asigura repunerea în funcțiune a unor obiective economice importante (ocne de sare, domenii regale sau cele ale episcopiei Transilvaniei) au avut, așadar, la rândul lor, drept consecință noi deplasări de populație, menite să suplinească golurile demografice create ca rezultat al acțiunii invadatorilor. În același sens a acționat, fără îndoială, și nobilimea dornică să își repopuleze proprietățile. În ceea ce privește centrele economice importante din zona de colonizare săsească, în pofida faptului că acestea constituiseră ținte predilecte ale invadatorilor, informațiile de care dispunem ne conduc la concluzia că depășirea fazei celei mai critice a crizei postinvazie a fost făcută cu o mai mare rapiditate, p. 49.</p>	<p>...măsurile luate de demnitarul regal pentru a asigura repunerea în funcțiune a unor obiective economice importante (ocne de sare, domenii regale sau cele ale episcopiei Transilvaniei) ... a avut drept consecință noi deplasări de populație, menite să suplinească golurile demografice create ca rezultat al acțiunii invadatorilor; în același sens a acționat și nobilimea dornică să își repopuleze proprietățile. În ceea ce privește centrele economice importante din zona de colonizare săsească, în pofida faptului că acestea constituiseră ținte predilecte ale tătarilor, ele au depășit criza postinvazie cu o mult mai mare rapiditate..., p. 17-18.</p>
<p>În afara excepțiilor menționate, compromisul din 1310 îi îngăduia lui Ladislau Kan să păstreze sub controlul său componentele esențiale ale sistemului politic asupra căruia reușise, de-a lungul timpului, să își facă recunoscută autoritatea. Împreună cu acestea, el păstrează, evident, și demnitatea voievodală, a cărei recunoaștere de către rege devenise una efectivă cu începere chiar momentului prestat suveranului, p. 329.</p>	<p>Compromisul din 1310 îi îngăduia lui Ladislau să păstreze sub controlul său componentele esențiale ale sistemului politic asupra căruia reușise să își facă recunoscută autoritatea și să păstreze și demnitatea voievodală a cărei recunoaștere de către rege devenise una efectivă cu începere chiar momentului prestat suveranului, p. 45.</p>
<p>Ca o consecință a dezimplicării pontificale, prepozitul Aradului s-a văzut nevoit să presteze, la 31 martie 1246, jurământul de credință față de arhiepiscopul de Strigoni, căruia refuzase, până atunci, să-i recunoască autoritatea... Într-o situație similară se va afla, cu începere din această perioadă, prepozitura</p>	<p>Ca o consecință a neimplicării pontificale, prepozitul Aradului s-a văzut nevoit să presteze în 1246 jurământul de credință față de arhiepiscopul de Strigoni, căruia îi refuzase până atunci să-i recunoască autoritatea. Într-o situație similară se va afla și prepozitura Sibiului..., p. 50.</p>

liberă a coloniștilor germani din Sibiu..., p. 82.

**Altă lucrare:**

<p><b>Dan Nicolae Busuioc-von Hasselbach, <i>Țara Făgărașului în secolul al XIII-lea. Mănăstirea cisterciană Cârța. I-II. Cluj-Napoca, Fundația Culturală Română, 2000.</i></b></p>	<p><b>Maria Crângaci Țiplic, <i>„Oaspeți germani” în sudul Transilvaniei. Istorie, arheologie și arhitectură (secolele XII-XIII). București, Editura Academiei, 2011.</i></b></p>
<p>Actul exemptiunii a fost compus întotdeauna din două momente succesive, și anume: retragerea sau eliberarea unui obiect de drept de sub o anumită jurisdicție și supunerea imediată a aceluiași obiect de drept unei autorități determinate sau superioare. Fiind excepții de la regulă, <i>exemptiunile au constituit totdeauna un privilegiu</i>, I, p. 74.</p>	<p>... actul exemptiunii s-a compus întotdeauna din două momente succesive, și anume: retragerea sau eliberarea unui obiect de drept de sub o anumită jurisdicție și supunerea imediată a aceluiași obiect de drept unei autorități determinate sau superioare; fiind excepții de la regulă, <i>exemptiunile au constituit totdeauna un privilegiu</i>, p. 34.</p>
<p>În cazul Țării Făgărașului, - situată în fața liniilor externe ale prisăcilor granițelor sudice a regatului - , acest proces s-a consumat în ultima treime a veacului al XII-lea. La începutul secolului al XIII-lea teritoriul făcea deja parte integrantă din domeniul regal, rămânând timp de câteva secole „<i>fundus regius</i>”.</p> <p>Inclus în patrimoniul funciar regal și declarat de drept proprietate a coroanei, pământul Țării Făgărașului a rămas de fapt pentru o perioadă de timp în stăpânirea obștii locuitorilor săi, care au continuat să-și exercite dreptul consuetudinar de stăpânire asupra pământurilor locuite. Aceste raporturi de drept obișnuielnic au devenit inoperante, fiind practic anulate de coroana arpadiană în virtutea dreptului ei de proprietate, abia în momentul impunerii unor noi stăpâni feudali, individuali și individualizați, I, p. 80.</p>	<p>... Țara Făgărașului, situată în fața liniilor externe ale prisăcilor granițelor sudice a regatului, s-a consumat în ultima treime a veacului al XII-lea; la începutul secolului al XIII-lea teritoriul făcea deja parte integrantă din domeniul regal, rămânând timp de câteva secole „<i>fundus regius</i>”.</p> <p>Inclus în patrimoniul funciar regal și declarat de drept proprietate a coroanei, pământul Țării Făgărașului a rămas de fapt pentru o perioadă de timp în stăpânirea obștii locuitorilor săi, care au continuat să-și exercite dreptul consuetudinar de stăpânire asupra pământurilor locuite. Aceste raporturi de drept obișnuielnic au devenit inoperante, fiind practic anulate de coroana arpadiană în virtutea dreptului ei de proprietate, abia în momentul impunerii unor noi stăpâni feudali, individuali și individualizați, p. 35.</p>
<p>În urma acestor donații, către sfârșitul primei treimi a secolului al XIII-lea, Țara Făgărașului era delimitată spre est de hotarele vestice ale teritoriului donat ordinului teuton, iar spre vest de valea râului Porumbac, fiind redusă la aproximativ o treime din suprafața totală a teritoriului înregistrat la mijlocul veacului al XII-lea, II, p. 51-52.</p>	<p>Spre jumătatea secolului al XIII-lea, Țara Făgărașului era delimitată spre est de hotarele vestice ale teritoriului ce a aparținut ordinului teuton, iar spre vest de valea râului Porumbac, fiind redusă la aproximativ o treime din suprafața totală a teritoriului înregistrat la mijlocul veacului al XII-lea, p. 35.</p>
<p>Chiar dacă cronologia și modul de formare al domeniului funciar al abației sunt disputate, din relatările izvoarelor scrise rezultă totuși că unele posesiuni, printre care s-a numărat și Cârța, viitoarea Cârța Românească, i-au fost acordate de regii arpadieni, în timp ce altele, cum este, de pildă, cazul satului Cislădioara, i-au fost</p>	<p>Chiar dacă cronologia și modul de formare al abației sunt disputate, din relatările izvoarelor scrise rezultă totuși că unele posesiuni, printre care s-a numărat și Cârța, viitoarea Cârța Românească, i-au fost acordate de regii arpadieni, în timp ce altele, cum este, de pildă, cazul satului Cislădioara, i-au fost donate de</p>



<p>donate de feudali locali și laici. În paralel, abația și-a extins latifundiile prin cumpărarea unor curți și a unor terenuri, pe care le-a comasat prin schimbul de posesiuni, II, p. 176.</p>	<p>feudali clericali sau laici (...). În paralel, abația și-a extins latifundiile prin cumpărarea unor curți (...) și a unor terenuri, pe care le-a comasat prin schimbul de posesiuni (...), p. 36. În paranteză sunt transferate datele furnizate de către DBH în notele critice de la p. 209.</p>
<p>... care corespunde îndeaproape în formă și în spirit înfățișării altor capele edificate la începuturile unor mănăstiri cisterciene. Din rândul analogiilor trebuie menționat, mai întâi, oratoriul de piatră al mănăstirii Cîteaux, consacrat în anul 1106 de episcopul Gautier de Châlon..., II, p. 134.</p>	<p>... care corespunde îndeaproape în formă și în spirit înfățișării altor capele edificate la începuturile unor mănăstiri cisterciene. Din rândul analogiilor trebuie menționat, mai întâi, oratoriul de piatră al mănăstirii Cîteaux, consacrat în anul 1106 de episcopul Gautier de Châlon..., p. 181.</p>

### Autoplagiere în același volum:

<p>... în sudul Transilvaniei în urma dotării unui domeniu de întemeiere și apoi a populării mănăstirii Cârța desfășurată între 29 mai 1205 și 14 septembrie 1206, se presupune edificarea unei clădiri cultice la scurt timp după așezarea lor la Cârța; s-a presupus ca dată de ridicare a unui edificiu ecleziastic din piatră între anii 1210-1215, din care nu s-a păstrat nimic, p. 73 (inclusiv notele).</p>	<p>... în sudul Transilvaniei în urma dotării unui domeniu de întemeiere și apoi a populării mănăstirii Cârța desfășurată între 29 mai 1205 și 14 septembrie 1206, se presupune edificarea unei clădiri cultice la scurt timp după așezarea lor la Cârța; s-a presupus ca dată de ridicare a unui edificiu ecleziastic din piatră între anii 1210-1215, din care nu s-a păstrat nimic, p. 78 (inclusiv notele).</p>
<p>... în momentul da față este prematur să avansăm o cifră, având în vedere că descoperirile arheologice oferă în continuare surprize, în acest sens aducem în atenție deja amintitele descoperiri de la Sighișoara, Feldioara și Cristuru Secuiesc. Devine dificilă și stabilirea numărului efectiv de așezări înființate între anii 1150 și 1300 în urma acțiunii de colonizare din sudul Transilvaniei, întrucât există o serie de localități „preluate” de noi veniți de la secui / slavi / pecenegi / români (v. Avrig, Săcădate, Gârbova, Drăușeni, Mediaș, Dedran, Miercurea Sibiului, Rusciori etc.), la care se adaugă efectele invaziei mongole din 1241-1242 în urma căreia habitatul și situația demografică au fost puternic bulversate, încât este greu de perceput care a fost realitatea de dinaintea anului 1241, p. 18.</p>	<p>... este prematur să avansăm o cifră ..., având în vedere că descoperirile arheologice oferă în continuare surprize. În acest sens aducem în atenție deja amintitele descoperiri de la Sighișoara, Feldioara și Cristuru Secuiesc. Este greu de stabilit și numărul efectiv de așezări înființate între anii 1150 și 1300 în urma acțiunii de colonizare din sudul Transilvaniei, întrucât există o serie de localități „preluate” de noi veniți de la secui / slavi / pecenegi / români (v. Avrig, Săcădate, Gârbova, Drăușeni, Mediaș, Dedran, Miercurea Sibiului, Rusciori etc.), la care se adaugă efectele invaziei mongole din 1241-1242, în urma căreia habitatul, situația demografică, întreaga societate și dreptul de proprietate funciară au fost puternic bulversate, încât este greu de perceput care a fost realitatea de dinaintea anului 1241, p. 375.</p>
<p>Adunarea de la Alba Iulia din 1291 a avut o importanță capitală pentru sași, deoarece, considerăm noi, a însemnat, pe lângă confirmarea ca și starea privilegiată și o recunoaștere tacită a provinciei Sibiului (<i>provincia Cibiniensis</i>) ce s-a dezvoltat într-un cadru teritorial ce a depășit la un moment dat limitele</p>	<p>Adunarea de la Alba Iulia din 1291 a avut o importanță capitală pentru sași, deoarece, considerăm noi, a însemnat, pe lângă confirmarea ca și starea privilegiată, și o recunoaștere tacită a provinciei Sibiului (<i>provincia Cibiniensis</i>) ce s-a dezvoltat într-un cadru teritorial ce a depășit la un moment dat limitele</p>

<p>teritoriale ale <i>comitatului Sibiu</i> din diploma andreană (teritoriu cuprins între Orăștie și Baraolt)...  Favorizată fiind de sistemul congregațional, coagularea sașilor într-o provincie a <i>libertas Cibiniensis</i> prin care să poată să dispună de un statut juridic și prin care să-și poată revendica, apăra și exercita vechile privilegii, este legitimată și de cel mai vechi document al Sibiului... p. 43.</p>	<p>teritoriale ale <i>comitatului Sibiu</i> din diploma andreană (teritoriu cuprins între Orăștie și Baraolt).  Favorizată fiind de sistemul congregațional, coagularea sașilor într-o provincie a <i>libertas Cibiniensis</i> prin care să poată să dispună de un statut juridic și prin care să-și poată revendica, apăra și exercita vechile privilegii, este legitimată și de documentele din ..., p. 374.</p>
--	--

**Autoplagiarea unor texte publicate în alte părți, fără marcarea surselor și operației de reproducere aidoma:**

<p><b>Maria Crângaci Țiplic, „Oaspeți germani” în sudul Transilvaniei. Istorie, arheologie și arhitectură (secolele XII-XIII). București, Editura Academiei, 2011.</b></p>	<p><b>Alte publicații ale MCT</b></p>
<p>„Cruciadele, Ungaria și valurile de colonizare” (p. 19-23)</p>	<p><i>Studia Universitatis Cibiensis. Series Historica</i>, 6, 2009, p. 85-94 (și pe net la <a href="http://istorie.ulbsibiu.ro/studia6/Crangaci.pdf">istorie.ulbsibiu.ro/studia6/Crangaci.pdf</a>).</p>
<p>„Prepozitura Sibiului” (p. 47-51)</p>	<p>în vol. <i>Sașii și concetățenii lor ardeleni. Die Sachsen und ihre Nachbarn in Siebenbürgen. Studia in honorem Dr. Thomas Nügler</i>. Alba Iulia, Edit. Altip, 2009, p. 47-52</p>
<p>„Cultura materială” (p. 95-102)</p>	<p>„Elemente de cultură materială a sașilor transilvăneni (sec. XII-XIII). I. Obiecte liturgice”, din vol. <i>Relații interetnice în Transilvania (secolele VI-XIII)</i>. București, Edit. Economică, 2005, p. 245-264.</p>